

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ครอบครัวมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชีวิตมนุษย์ เป็นจุดเริ่มต้นในการสรรสร้างหล่อหลอมพฤติกรรม ความคิด ทักษะคติ แห่งความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ดังนั้น หน้าที่ครอบครัวจึงมิได้เป็นเพียงการกระทำ หากแต่ต้องเป็นการกระทำที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรับผิดชอบ ในทุก ๆ ด้าน ครอบครัวเป็นผู้สร้าง กำหนดสถานภาพ บทบาทและสิทธิหน้าที่ของบุคคลอันพึงปฏิบัติต่อกัน เป็นสถาบันแห่งแรกในการถ่ายทอดวัฒนธรรมและพัฒนามนุษย์ให้มีคุณภาพ ความรัก ความผูกพันระหว่างพ่อแม่ลูก จะเป็นพลังเชื่อมร้อยอันแข็งแกร่งที่จะนำไปสู่การสร้างสรรค์สังคมให้เข้มแข็ง

การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมที่เป็นไปด้วยความรวดเร็วและซับซ้อน จึงส่งผลกระทบต่อสถาบันครอบครัว อาทิ การอพยพแรงงานเข้าสู่เมืองใหญ่เพื่อต่อสู้และดิ้นรนกับภาวะเศรษฐกิจที่มีความผันผวนอยู่ตลอดเวลา การรับวัฒนธรรมต่างชาติมาใช้ การมีเทคโนโลยีที่ทันสมัย และนวัตกรรมที่หลากหลาย จึงส่งผลให้สังคมไทยซึ่งแต่เดิมเป็นสังคมชนบท มีการช่วยเหลือเกื้อกูล มีความเอื้ออาทรต่อกัน ได้สูญเสียและเปลี่ยนสภาพเป็นสังคมเมืองมากขึ้น โครงสร้างและรูปแบบของครอบครัวซึ่งเคยเป็นครอบครัวขยายกลายเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น ขนาดของครอบครัวเล็กลง ครอบครัวไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างเหมาะสม สถาบันครอบครัวซึ่งเคยมีระบบเครือญาติที่มีความผูกพันกันอย่างใกล้ชิด มีการเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนบุตรหลาน การปลูกฝังวัฒนธรรม และค่านิยมและประเพณีที่ดีงาม สิ่งเหล่านี้กลับเสื่อมถอยลง เมื่อสถาบันครอบครัวอ่อนแอ ครอบครัวไม่สามารถทำหน้าที่และบทบาทได้อย่างเต็มที่ ขาดการดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน มองข้ามความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ขาดความเข้าใจระหว่างพ่อแม่ลูก ประกอบกับสิ่งชั่วชั่วและอบายมุขที่อยู่มากมายและหลายรูปแบบ อันเป็นสาเหตุที่นำมาซึ่งความสัมพันธ์ในครอบครัวแตกร้าง ก่อให้เกิดปัญหาการทะเลาะเบาะแว้ง การทำร้ายกัน กลายเป็นความรุนแรงในครอบครัว เด็กควรจะได้รับความรัก ความอบอุ่น และการปกป้องคุ้มครอง จากบิดามารดาและบุคคลในครอบครัว แต่บุคคลเหล่านี้ได้เปลี่ยนสภาพเป็นผู้ทำร้ายเด็ก และละเมิดสิทธิเด็กเสียเอง อุบัติการณ์ดังกล่าวนี้วันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ซึ่งตรงกับผลการศึกษาที่พบว่า ผู้กระทำการละเมิดสิทธิเด็กส่วนใหญ่มักเป็นคนคุ้นเคย มีความไว้วางใจกันจึงทำให้ไม่มีการ

ระมัดระวังหรือการป้องกันตนเอง (รณชัย คงสกนธ์, 2551) ซึ่งสอดคล้องกับการรายงานของสำนักพัฒนาระบบบริการสุขภาพกระทรวงสาธารณสุข ปี 2548-2550 ที่พบว่าเด็กส่วนใหญ่ถูกระทำจากบุคคลใกล้ชิด คั่นเคยกันมาก่อน

ในหลายปีที่ผ่านมา ประเทศไทยมีปรากฏการณ์ของการละเมิดสิทธิเด็ก ที่นำเสนอโดยสื่อต่าง ๆ หลายลักษณะ เช่น การดูตัวอย่างรุนแรง การทุบตี การทำร้ายร่างกาย การล่วงเกินทางเพศ การข่มขืน การไม่เลี้ยงดู การไม่ได้รับการศึกษา การนำไปขาย การใช้แรงงานเด็กและการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากการเสนอข่าวตามสื่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิเด็กอยู่เสมอ ผู้ที่ทำร้ายเด็กนั้น มีทั้งพ่อแม่ ผู้ปกครอง ญาติสนิท คนใกล้ชิด หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นคนในครอบครัวของเด็ก

ตัวเลขจาก “ศูนย์พึ่งได้” ที่จัดตั้งขึ้นในโรงพยาบาลของรัฐ เพื่อให้บริการเยียวยาแก่ผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่า จำนวนผู้หญิงและเด็กที่เข้ารับบริการในศูนย์ดังกล่าวนี้ทั่วประเทศเพิ่มขึ้นอย่างมาก เช่น ในปี 2547 มีเด็กผู้หญิงถูกทำร้ายและเข้ารับบริการ จำนวน 6,971 คน พบว่าเป็นเด็กอายุ 11-18 ปี จำนวน 87 % ในปี 2549 ศูนย์พึ่งได้ ได้ช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกกระทำรุนแรง จำนวน 15,882 ราย เฉลี่ยวันละ 43 ราย ส่วนปี 2552 จำนวน 22,925 คน และในปี 2553 มีจำนวน 25,744 ราย เฉลี่ยวันละ 71 รายต่อวัน จากข้อมูลพบว่า 51 % ของผู้ถูกระทำเป็นเด็ก และพบมากในช่วงอายุ 10-15 ปี และเรื่องที่ถูกกระทำมากที่สุดคือเรื่องเพศ รองลงมาคือ การทำร้ายร่างกาย (หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ วันที่ 18 พฤศจิกายน 2553)

ข้อมูลของศูนย์ประชาบดี กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2552-1 ตุลาคม 2553 มีผู้เข้ารับบริการถึง 31,270 ราย แบ่งเป็นปัญหาชีวิตและครอบครัว 1,400 เรื่อง ผู้หญิงและการคุกคามทางเพศจำนวน 262 ราย กระทำชำเราเด็กจำนวน 46 ราย เด็กและเยาวชนถูกล่อลวงปล้นละเลย จำนวน 1,169 ราย ปัญหาเกี่ยวกับขอตาน เด็กขายพวงมาลัย และต่างด้าว จำนวน 1,843 ราย แม่อายุต่ำกว่า 18 ปี มีสูงถึง 80,000 คน มีจำนวน 700 กว่าคน ซึ่งนำไปสู่การทำแท้งและการทอดทิ้งทารก โดยเฉพาะใน พ.ศ. 2550 มีผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำรุนแรงเข้ารับบริการประมาณวันละ 52 คน หรือราวชั่วโมงละ 2 คน ความรุนแรงที่ผู้หญิงและเด็กได้รับนี้ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในครอบครัว โดยผู้กระทำความรุนแรงก็คือสมาชิกในครอบครัวเดียวกันนั่นเอง (สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2552)

มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก ได้ดำเนินการช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำทารุณและถูกแสวงหาประโยชน์ ในปี 2550 จำนวนถึง 260 ราย โดยแบ่งออกเป็น 1. กรณีเด็กถูกระทำทารุณกรรมทางเพศ จำนวน 145 ราย 2. กรณีเด็กถูกทารุณกรรมทางกาย จำนวน 51 ราย 3. กรณีเด็กเป็น

ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ 3 ราย และกรณีอื่น ๆ อีกจำนวน 61 ราย (สำนักงานมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก, 2553)

ส่วนสถาบันวิจัยบทบาทหญิงชายและการพัฒนา ได้รวบรวมสถิติความรุนแรงต่อเด็ก ในปี 2549 พบว่า จำนวนคดีล่วงละเมิดทางเพศ ที่ขึ้นสู่ศาลชั้นต้นมีสูงถึง 11,735 คดี เพิ่มขึ้นจากปี 2548 จำนวน 1189 คดี จำนวนผู้มาขอรับความช่วยเหลือจากมูลนิธิผู้หญิงมีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีจำนวน 300 ราย จำนวนผู้ขอคำปรึกษาทางโทรศัพท์ของมูลนิธิเพื่อนหญิง จำนวน 774 ราย เพิ่มขึ้นจากปี 2548 จำนวน 26 ราย (สถาบันวิจัยบทบาทหญิงชายและการพัฒนา, 2553)

ทั้งนี้ ผลกระทบจากการถูกละเมิดสิทธิ ผู้ที่ได้รับโดยตรงคือเด็กที่ถูกกระทำ ซึ่งมีผลกระทบต่อสุขภาพทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ รวมถึงพฤติกรรมของเด็ก ดังเช่นรายงานของนักวิชาการและผลการวิจัยต่าง ๆ ที่ชี้ให้เห็นผลกระทบที่จะเกิดกับเด็กมีอยู่มากมาย ทั้งทางด้านร่างกาย การเจริญเติบโต พัฒนาการ จิตใจและอารมณ์ สังคม การเรียนรู้ ตลอดจนพฤติกรรมสำหรับทางร่างกายคือการได้รับบาดเจ็บ ตั้งแต่ระดับเล็กน้อยถึงระดับที่รุนแรงเกิดความพิการทั้งทางกายและสมอง พัฒนาการล่าช้า หรือรุนแรงกระทั่งเสียชีวิต (วนิดา เปาอินทร์, 2546) เด็กส่วนใหญ่ มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลางก่อนไปทางค้าและมีภาวะซึมเศร้า (วรลักษณ์ วรพักตร์ศิริกุล: 2548), การลงโทษเด็ก ไม่ว่าจะเป็นทางร่างกายหรือทางจิตใจ ไม่ใช่วิธีการที่จะทำให้เด็กเข้าใจในสิ่งที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองต้องการจะสอนได้เสมอไป การใช้ความรุนแรงกับเด็กนั้นจะส่งผลให้เกิดอันตรายต่อร่างกายเด็ก ทำให้เด็กขาดความมั่นใจในตนเอง ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกหวาดกลัวและหดหู่ สะสมความก้าวร้าวให้เกิดขึ้นกับเด็ก สร้างความขุ่นเคืองทำลายสัมพันธภาพในครอบครัว (มูลนิธิเครือข่ายครอบครัว, 2551)

จากสถานการณ์และผลกระทบของการละเมิดสิทธิเด็กข้างต้น ได้สะท้อนให้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นว่า การละเมิดสิทธิเด็กนั้นไม่ใช่เป็นปัญหาของครอบครัวเท่านั้น แต่ส่งผลกระทบถึงชุมชนและสังคม อีกทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาสถาบันครอบครัว พ.ศ. 2547-2556 ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ครอบครัวมีชีวิตที่เป็นสุขปราศจากความรุนแรง สามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยมีอาชีพที่สุจริต อาศัยหลักความพอเพียง สามารถเลี้ยงดูลูกให้มีความสุขและพัฒนาการตามวัยที่เหมาะสม เป็นพลังที่สร้างสังคมที่มีคุณภาพ (สำนักงานส่งเสริมสถาบันครอบครัว, 2546)

จังหวัดสมุทรปราการเป็นจังหวัดที่มีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์อยู่ติดกับกรุงเทพมหานคร และได้รับการพัฒนาให้มีความเจริญต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกันอีกทั้งเป็นจังหวัดที่มีความหลากหลายทางอาชีพ เช่น การค้าขาย การพาณิชย์ต่างๆ การประมง การรับจ้างต่าง ๆ จึงทำให้วิถีการดำเนินชีวิต

ของผู้คน มีรูปแบบที่แตกต่างกัน รวมถึงมีข่าวเกี่ยวกับการการละเมิดสิทธิเด็กและครอบครัวใน จังหวัดสมุทรปราการออกอย่างต่อเนื่อง ดังตัวอย่างเช่น

กรณีแม่ใจร้ายทิ้งทารกไว้ในรถแท็กซี่แล้วแอบหนีไป ซึ่งเหตุดังกล่าวเกิดที่ตำโงงเหนือ อำเภอมือง จังหวัดสมุทรปราการ มีหญิงสาวหน้าตาดีอายุประมาณ 18-20 ปี อุ้มเด็กทารกเพศชาย อายุ 1-2 เดือน เรียกแท็กซี่บอกให้ไปโรงพยาบาลตำโงง แต่เมื่อผ่านปั้มน้ำมันหญิงคนดังกล่าวบอก ให้คนขับจอดรอเพื่อจะเข้าห้องน้ำและกดเงินที่ตู้เอทีเอ็ม โดยทิ้งเด็กไว้ในรถแท็กซี่แล้วหายตัวไป (หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หน้า 15 วันที่ 6 กรกฎาคม 2554)

กรณีพ่อจนหวดลูกด้วยไม้แขวนเสื้อปางตาย เหตุเกิดที่อำเภพระสมุทรเจดีย์ จังหวัด สมุทรปราการ พ่อให้เงินลูกไปซื้อถุงเท้า แต่ลูกขายวัย 5 ขวบ และ 3 ขวบนำเงินไปเล่นเกมส่ คอมพิวเตอร์จนหมด พ่อเมาเหล้ากลับจากทำงานถามถึงแต่ไม้แขวนถุงเท้า จึงดุด่าและคว่ำไม้แขวนเสื้อ เขี่ยนตีลูกจนบาดเจ็บ และทำโทษให้ออกมายืนหน้าห้อง ชาวบ้านสุดทนจึงแจ้งตำรวจจับ (ผู้จัดการ ออนไลน์ วันที่ 9 สิงหาคม 2554)

จึงนับได้ว่าสมุทรปราการเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีปัญหาการละเมิดอย่างต่อเนื่องทำให้ผู้วิจัย มีความสนใจที่จะศึกษา “ การละเมิดสิทธิเด็กในครอบครัวนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัด สมุทรปราการ เพื่อให้ทราบลักษณะของปัญหาอย่างแท้จริง จะได้นำมาหาแนวทางเพื่อป้องกัน และ แก้ไขปัญหาดังกล่าว อีกทั้งเพื่อส่งเสริมและพัฒนาเด็กให้มีบุคลิกภาพและพฤติกรรมอันพึง ประสงค์ อันส่งผลต่อระดับของคุณภาพประชากรซึ่งส่งผลต่อคุณภาพของชุมชน และสังคม ส่วนรวม

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาประสบการณ์การถูกละเมิดสิทธิเด็กโดยบุคคลในครอบครัวของเด็ก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดสมุทรปราการ

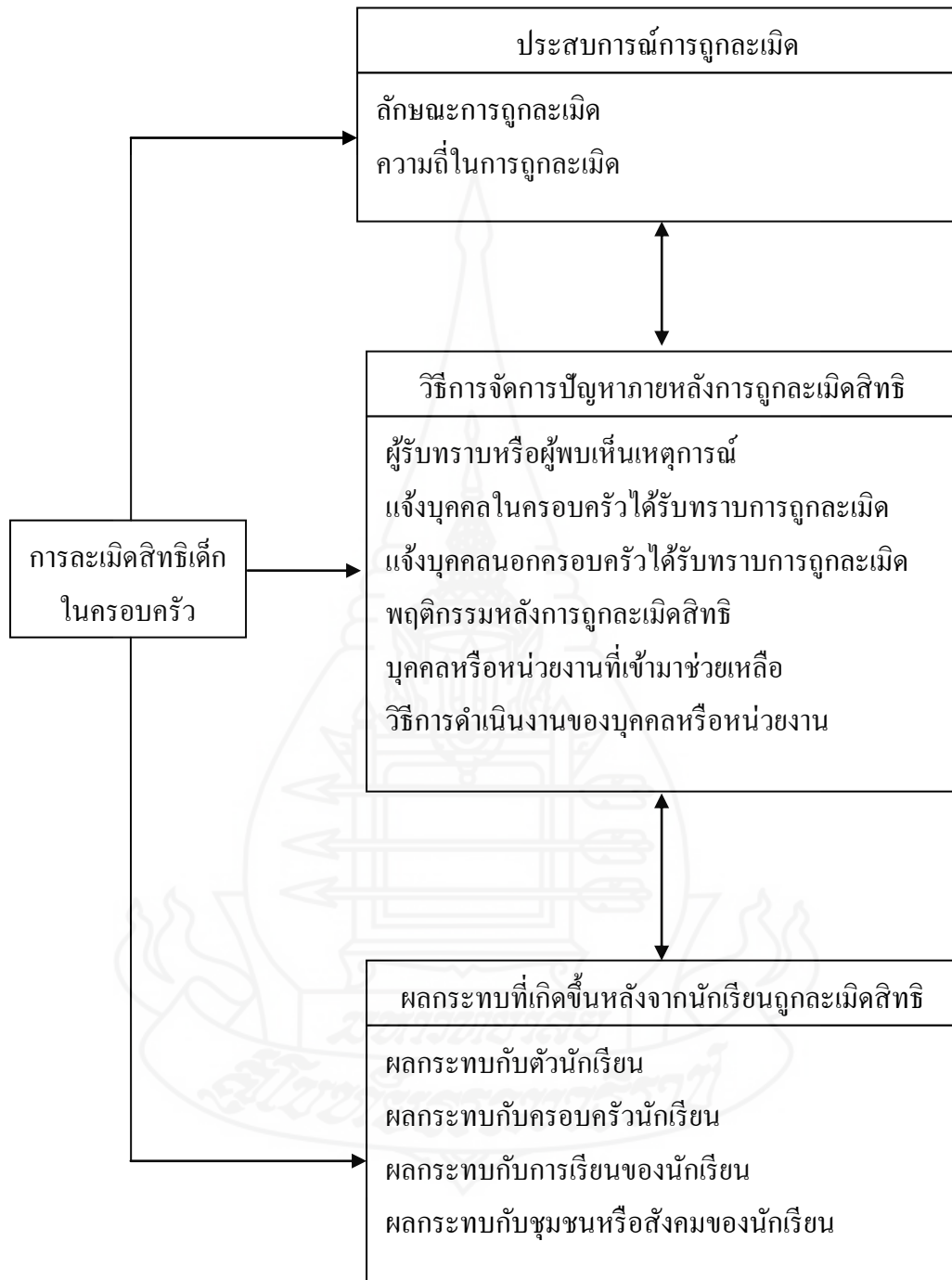
2.2 เพื่อศึกษาวิธีการจัดการปัญหาของเด็กนักเรียนที่ถูกบุคคลในครอบครัวละเมิด สิทธิ

2.3 เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังจากการถูกละเมิดสิทธิ

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับครอบครัว สิทธิเด็ก การละเมิดสิทธิเด็ก กฎหมายเกี่ยวกับสิทธิเด็ก ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิเด็ก และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในเรื่อง การละเมิดสิทธิเด็กในครอบครัวนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดสมุทรปราการ โดยครอบคลุมตัวแปรดังนี้ ปัจจัยด้านครอบครัว ประสบการณ์การถูกละเมิด วิธีการจัดการปัญหาภายหลังการถูกละเมิดสิทธิ ผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังจากนักเรียนถูกละเมิดสิทธิ ดังแสดงในภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิด

4. ขอบเขตของการวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรคือ เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยม เขต 6 จังหวัดสมุทรปราการ รวมทั้งสิ้น 29,973 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง เด็กที่เคยถูก ละเมิดสิทธิ จำนวน 151 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Judgmental Sampling)

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เป็นการศึกษาครอบคลุม ประสบการณ์การถูกละเมิดสิทธิ วิธีการจัดการปัญหา ภายหลังการถูกละเมิดสิทธิและผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังจากนักเรียนถูกละเมิดสิทธิ

4.3 ข้อจำกัดในการวิจัย

เนื่องจากการลงเก็บข้อมูลตามโรงเรียนต่าง ๆ ทั้ง 9 โรงเรียน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วย ตนเอง จำนวน 1 โรงเรียน คือโรงเรียนมัธยมวัดใหม่สมุทรกิจวิทยาเขต ส่วนอีก 8 โรงเรียน ทาง โรงเรียนเป็นผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลให้ เนื่องจากเป็นนโยบายของโรงเรียน

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 เด็ก หมายถึง เด็กนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ที่มีอายุระหว่าง 12-16 ปี ที่ ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา 1-3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมเขต 6 จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2555

5.2 บุคคลในครอบครัว หมายถึง บิดา มารดา บิดาเลี้ยง มารดาเลี้ยง บิดาบุญธรรม มารดาบุญธรรม พี่ น้อง และญาติ สมาชิกในครอบครัว รวมทั้งบุคคลใด ๆ ที่ต้องพึ่งพาอาศัยอยู่ ในบ้านเดียวกัน

5.3 การละเมิดสิทธิเด็ก หมายถึง การกระทำต่อเด็กโดยบุคคลในครอบครัวซึ่งเป็นการทำร้ายร่างกาย การทำร้ายจิตใจ การล่วงละเมิดทางเพศ การทอดทิ้ง การรังแกและ การ ถูกนำไปหาผลประโยชน์ต่าง ๆ โดยเป็นการกระทำในลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ได้แก่

5.3.1 การทำร้ายร่างกาย หมายถึง การถูกทำร้ายโดยใช้กำลังหรืออุปกรณ์ใด ๆ เป็น อาวุธในการทำร้ายร่างกาย โดยการตั้งใจมิใช่อุบัติเหตุ อาทิ ทุบตี ตะค่อม การใช้ของแข็งหรืออาวุธ ทำร้าย การใช้เข็มหรือจี้ การใช้ความร้อนลวกหรือเตารีดร้อน ๆ นาบ การโยนจากที่สูง เป็นต้น

5.3.2 การทำร้ายจิตใจ หมายถึง การถูกทำร้ายที่มีผลให้ได้รับการ กระทบกระเทือนทางด้านจิตใจหรือทำให้สูญเสียสิทธิและเสรีภาพ อาทิ การดูค่าด้วยถ้อยคำหยาบ

คาย การตวาด การชู่ตะคอก การดูถูกเหยียดหยาม การแสดงท่าทางจะทำร้ายหรือทำให้หวาดกลัว การแสดงออกในลักษณะของการปฏิเสธ การมีท่าทีเฉยเมย การไม่สนใจใยดี การใช้คำสั่งอย่างไม่มีเหตุผลหรือสั่งในสิ่งที่เกินความสามารถของเด็ก และการรู้สึกละอายหรืออับอายจากการถูกกักขัง เป็นต้น

5.3.3 การล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง การถูกระงับหรือกระทำที่มีผลให้ได้รับการกระทบกระเทือนหรือเสียหายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ โดยมีได้รับความยินยอม โดยการบังคับ การหลอกล่อ ดิดสินบน อาทิจ การกอด จูบ ลูบ คลำ รวมถึงการข่มขืน รวมถึงการบังคับให้ค้าประเวณี การใช้คำพูดลามก การให้ดูภาพหรือวิดีโอเปลือยเพื่อให้เกิดกิจกรรมทางเพศ เป็นต้น

5.3.4 การถูกละเลยทอดทิ้ง หมายถึง การไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ การไม่ได้รับสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตหรือการคุ้มครองอย่างเหมาะสมและเพียงพอ อาทิ การจัดหาอาหาร จัดที่อยู่อาศัย สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย การไม่อบรมสั่งสอน การถูกทอดทิ้งให้อยู่บ้านตามลำพัง ไม่ดูแลสุขภาพอนามัย เจ็บป่วยไม่พาไปรักษา การนำไปปล่อยทิ้งไว้ในที่สาธารณะต่าง ๆ รวมถึงการไม่ให้การศึกษา เป็นต้น

5.4 ประสิทธิภาพการถูกละเมิดสิทธิเด็กในครอบครัว หมายถึง การทำการละเมิดสิทธิ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านเพศ หรือการถูกละเลยทอดทิ้ง ด้านใดด้านหนึ่งหรือมากกว่า 1 ด้านโดยบุคคลในครอบครัว

5.5 วิธีการจัดการปัญหาของเด็กภายหลังถูกละเมิดสิทธิ หมายถึง การกระทำของเด็กหลังจากถูกละเมิดสิทธิ อาทิ แจ้งบุคคลในครอบครัวได้รับทราบการถูกละเมิด แจ้งบุคคลนอกครอบครัวได้รับทราบการถูกละเมิด พฤติกรรมหลังการถูกละเมิดสิทธิ บุคคลหรือหน่วยงานที่เข้ามาช่วยเหลือ และวิธีการดำเนินงานของบุคคลหรือหน่วยงาน

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้ทราบประสิทธิภาพการละเมิดสิทธิเด็กในครอบครัวของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสมุทรปราการ

6.2 ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของปัจจัยด้านครอบครัวที่ทำให้เกิดการละเมิดสิทธิเด็ก

6.3 ทำให้ทราบวิธีการจัดการของนักเรียนเมื่อถูกบุคคลในครอบครัวละเมิดสิทธิ

6.4 ทำให้ทราบแนวทางในการป้องกันการละเมิดสิทธิเด็กจากบุคคลในครอบครัว

6.5 องค์กร เครือข่าย หรือหน่วยงานที่ทำงานด้านเด็กและครอบครัว สามารถนำผล
การศึกษา ไปประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสม

